Ч. 221. Второк 13 жовтня (30 вересня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата
у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З австрийской делеґациї. — Становище праси супротив анексиї Босни і Герцеґовини. — Положенє в Сербії.

При кінци оногдашного засіданя комісиї для заграничних справ австрийской делеґациї п. Редліх звернув ся до міністра справ заграничних з запитом, чи зроблено приготовленя з уваги на военні приготовленя Сербії і тамошні заворушеня. Міністер війни, Шенайх, заявив: З певностию се не тайна, що войскова управа кождого року робить потрібні приготовленя, потрібні в разї, коли би необхідним був апель до оружной сили. Однако ті приготовленя відносять ся не до ужитя цілої оружної сили, а виключно тілько одної еї частини. Відповідно до того зроблено войскові приготовленя. Разом з тим можу рішучо заявити, що з боку войскової управи з приводу подій в Сербії не видано ніяких заряджень, та при тій нагоді можу тілько запевнити, що войскова управа з певностию не буде робити перепон міністерству заграничних справ в єго з'усилях зберегти мирні відносини.

Анексию Босни і Герцеґовини займає ся ціле австрийско-угорске і заграничне дневникарство. Поважне австрийске дневникарство висловлює загальне переконанє, що та злука була конечностию і не можна було дальше еї зволікати. Наведені в цісарских відручних письмах причини находять всюди загальне признанє. Наколи монархія не мала наразити ся на небезпечність, щоби плоди трицятилітної культурної роботи, веденої з великою саможертвою і ревностию ие пропали марною, то треба було тепер конечно перенести формальну злуку. Ту провідну гадку висловлюють всі дневники. Лише всенімецкі німецкі і социялістичні часописи вихісновують сю нагоду, щоби виступити з ворогованєм против держави і династиї і в тім взглядї ідуть они на взаводи з білгородскими і льондоньскими часописями, ворожими Австриї.

Невиразнє становище супротив тих подій занимає мадярске дневникарство. Коли півурядові дневники з вдоволенєм вказують на те, що у відозві монарха зазначено колишню приналежність Босни до Угорскої Корони, а тим способом формально Корона признала права Угорщини до прилучених каїв, то опозицийні і независимі дневники мадярскі виступають з найострійшими докорами против коаліцийного правительства, що оно не подбало, щоби права Угорщини до Босни і Герцеґовини були у відозві виразно і рішучо означені. Крім того вападають і на бар. Еренталя і приписують єму головну вину сеї „хитрої гри" у відручних письмах.

Замітне є становище славяньского дневникарства, котре злуку тих країв з монархією витає радістно яко скріпленє славяньского живла і славяньского характеру монархії а при тім осуджує великосербскі крамоли.

В Боснї і Герцеґовинї зустрінула ся відозва, як запевняють вісти звідтам наспівші, особливо з Сараєва, з великою прихильностию, а населенє дало вислів своїм почуваним ілюминацию і торжественним пристроєнєм міста. Особливо раді сему Хорвати, а також музулмани відзивають ся прихильно. Серби занимають вижидаюче становище, але велико-сербскі аґітатори дуже тим пригноблені.

За границею викликала справа Босни і Герцеґовини велике враженє. З усіх голосів заграничної печати, як ворожої, так і безсторонної, проявляє ся зачудованє задля рішучого живого рішеня нашої монархії, котру ся печать в великій части привикла уважати мало що не такою немічною, як Туреччина.

Печать передовсім інтересованої тут Туреччини відзиває ся зовсім умірковано, півуря-

---

2)

В ярі.

(З российского — Антона Чехова).

(Дальше).

Глухий сидів також в склепі або ходив з засуненими в кишенї руками по улиця і глядів розсїяно то на доми то на небо. Яких шість разів на день пито дома чай, а чотири рази їджено при столї. Вечером обчислювано уторговану суму і записувано до книжок. Відтак всьо ішло до ліжок і спало твердо.

В Уклеєві всї три фабрики перкалю і мешканя фабрикантів Хриминів старших, Хриминів молодших і Костюкова були получені телефонїчно. І уряд громадский був сполучений з телефонїчною сїтию, але там дуже скоро не робив служби апарат, бо в нїм загнїздили ся блощиці і шваби. Зверхник громади в читаню і писаню не дуже був сильний і писав в урядових письмах кожде слово великими буквами, але коли зіпсував ся телефон, сказав:

— О, тепер без телефону буде нам трохи тяжко.

Хриміни старші були в безнастанних процесах з Хримінами молодшими. деколи посварили ся Хриміни молодші і поміж собою та розпочинали процес. Тодї їх фабрика не робила місяць два, аж доки знов не перепросили ся і то бавило мешканців Уклеєва, бо кождий спір давав богато нагоди і материялу до розмов і сплетень.

В сьвята Костюков і Хриміни молодші устроювали прогульки візками, гнали як шалені дорогою через Уклеєво і переїздили телята. Аксиня, сьвяточно одїта і шелестячи сильно покрохмаленими спідницями, проходжувала ся попри їх склепи; Хриміни молодші кидали ся на неї і забирали еї немов насильно з собою. Відтак виїздив також і старий Цібукин, аби показати свого нового коня і брав з собою Варвару.

Вечером по проїздцї, коли покладено ся до ліжок, грано у Хриминів молодших на дорогій гармонїцї, а коли місяць сьвітив, серце в грудях радувало ся від того граня і Уклеєво не виглядало вже так сумно як гріб.

Старший син, Анисим, лиш дуже рідко приїздив до дому, хиба лиш на великі сьвята, але зате присилав часто через односільчан подарунки і листи, котрі все були виписані на аркуши паперу в видї просьби чужим, дуже хорошим почерком письма. Листи були переповнені словами, яких Анисим в розмові вікол не уживав: „Улюблені тато і мамо, посилаю вам фунт цьвітного чаю для вдоволеня ваших фізичних потреб".

Під кождим листом було немов би попсованим пером намазано: Анисим Цібукин, а під тим стояло знов хорошим письмом: „Аґент".

Ті листи відчитувано кілька разів голосно і старий зворушений і червоний звичайно говорив:

— Так, не хотїв лишити ся дома, вибрав учене званє! Але то нїчого, кождий нехай живе після свого таланту!...

Раз, перед мясницею, упав сильний дощ з крупами; старий і Варвара приступили до вікна, аби приглянути ся тому і нараз — над'їхав Анисим санками з зелїзничої стациї. Нїхто єго не сподївав ся.

Увійшов до комнати неспокійний і немов би чим розворушений, та був цїлий час такий; єго поведенє було зовсїм неприроднє. Не спішив ся від'їздити і виглядало, немов би був відправлений зі служби.

Варвара тїшила ся з єго приїзду; она приглядала ся єму дивно, зітхала і похитувала головою.

— Що то є, тату? — говорила. — Хлопцеви вже вскорі двайцять вісїм літ, а він все ще ходить нежонатий, ох, ох...

З другої комнати чути було еї тиху, одностайну мову лиш як: Ох, ох, ох...

Она почала шептати зі старим і з Аксинею, а їх лиця прибирали також загадочні і дивні види, немов би они брали участь в якім заговорі.

Остаточно постановлено Анисима оженити...

— Ох, ох!... Молодший брат вже давно ожений — говорила Варвара — а ти сидиш все ще сам як когут на торзї. Як то виглядає? Коли будеш при Божій помочи оженений, можеш робити, що захочеш, можеш вернути до твоєї служби, а жінка лишить ся у нас, нам до помочи. Не живеш в порядку хлопче і, як

дове дневникарство Німеччини, хоч дуже холодно, вказує на вірність тридержавного союза, російске і італіяньске дневникарство в суперечности до урядових кругів тих держав відносить ся не дуже прихильно до рішучого поступованя Австро Угорщини, а вже анґлійске дневникарство лютує ся з досади і не вагає ся напастувати цісаря і наслідника престола, називаючи при тім злуку тих країв середновічним рабунком, віроломством, політично неморальним і докоряє нашому правительству варварством супротив населеня тих країв.

Вчерашне засіданє скупштини, скликаної на надзвичайну сесию, мало рішати: війна чи мир. Рішенє поступило в користь мира, бо по довгій дискусиї, як доносять з Білгорода, 93 голосів заявило ся проотив війни, а лише 66 за війною. Ту ухвалу попередила довша довірочна дискусия, котрої подробиці незвістні, звістний єсть лиш вислід голосованя. Вість о тій ухвалі розійшла ся блискавкою по цілім Білгороді і всюди викликала велике невдоволенє і обуренє. Відбуло ся навіть домонстрациї против скупштини. Взагалі в політичних, як і в правительственних кругах дає ся добачити отверезінє. Натомість широкі маси населеня настроєні войовничо і пруть до війни. Безнастанно відбувають ся збори, на котрих ухвалюють ся резолюциї взиваючі правительства до виповідженя війни Австро Угорщині, о ту струю підпирає наслідник престола, котрий хотів би станути на чолі войска і рушити против Австриї. І всюди також де може, виявляє свої погляди. В суботу по полудни прийшла велика товпа перед мешканє наслідника престола, котрий появив ся у відкні; підношено оклики: „Живйо! Нехай жиє босаньский король Юрий, цар всесербский! Нехай жиє комендант охотничої армії!“ — До товпи промовив наслідник престола такими словами: „Дякую вам за ваші патриотичні чувства. Ваші бажаня суть також моїми. Маю надію, що за кілька днів будемо бороти ся за короля і вітчину!“

На то піднесено одушевлені оклики. Наслідок тої промови наслідника престола заволодів жалібний настрій серед зібраної товпи.

В Білгороді утворив ся революцийний комітет, котрий має на ціли розпочати революциї в Босні і Герцеґовині. Число охотників, як телеґрафують, дійшло до 17.000 голов. Білгородскі купці жертвували правительству значні суми на веденє війни. Зі зголошених охотників чотири віддіи вже вповні зорґанізовані і уоружені. Один з них зве ся „відділом смерти“, длятого що на своїм прапорі має трупячу голову, другий называє ся відділом „сьв. Михайла“, третий „македоньским“, а четвертий „першим тисячем“. Всї ті відділи постановили против волї правительства і скупштини перейти до Босни, викликати там ворохобню і розпочати війну против Австриї. Що з того настрою вийде, покажуть найблизші дни, однако сербске правительство не дасть ся імовірно пірвати до нерозважного і дуже небезпечного кроку, котрий грозив би Сербії загладою.

Новинки.

Львів, дня 12-го жовтня 1908.

— Іменованя і перенесеня. Міністерство торговлї іменувало старшими почтмайстрами слїдуючих почтмайстрів: Якова Боюка в Белзї, Івана Старецкого в Жмигородї і Юст. Чаплиньского в Заболотові. — Гал. Дирекция почт і телеграфів іменувала почтмайстрами II кл. официяптів почтових Ант. Мошору в Пробіжній і Фел. Брандля в Риманові;— перенесла почтмайстрів між иншими: Ів. Туцкого з Тартакова до Буська, Йос. Зброжка з Риманова до Тартакова; — надала посади експедиентів почтових официянтам: Лямб. Ґроссе в Любінях і Вандї Гиферівній в Підлїсках малих; начальникови стациї зелїзничої Фр. Влодкови в Новосїльцях Журавні; Вандї Кодренбскій в Пустомитах, Ол. Попелівній в Жираві коло Стрия і Ол. Павлик в Ценеві.

— Нові постанови для босаньско-герцеґовиньского войска. Є. В. Цїсар видав слїдуючий письменний приказ: Коли Я права Мові верховної власти розширив на Босну і Герцеґовину приказую:

1) Від рекрутів в згаданих краях треба від тепер відбирати присягу приписану в реґулямінї службовім для ц. і к. Армії. — 2) Войска босаньско-герцеґовиньскі, як також специяльні орґанізациї мілїтарні тих країв, мають від тепер уживати означеня ц. і к. н. пр.: Ц. і к. босаньско-герцеґовиньский полк піхоти ч. 1; — Ц. і к. Корпус жандармериї для Босни і Герцеґовини; — Ц. і к. урядник евіденцийний (войсковий робітник помічничий для Босни і Герцеґовини. — Потрібні в наслїдок того Найв. письменного приказу дальші подрібні зарядженя будуть видані в дорозї розпорядженя.

— Конкурс. Головний виділ тов. „Просьвіта“ у Львові оголошує конкрс на посаду платного редактора видавництв товариства. Зголошеня взглядно оферти належить присилати до 15 жовтня с. р. Близших інформаций уділяє канцелярия товариства (Ринок ч. 10) в год. від 7—8 вечером. — За головний виділ: др. Е. Озаркевич, заст. голови др. І. Брик, секретар.

— Нещаслива пригода. П. Богдан Цурковский, студент прав, їхав онегди по полудни на ровері з високого спаду від Личаківскої рогачки на долину в таким розгоном, що на самій долинї впав з ровера і потовк ся та покалїчив ся дуже значно. Треба ає було завізвати стацию ратункову, котра відвезла его до шпиталю. В тім самім місци перед кількома місяцями впав і потовк ся тяжко якийсь артилерист, котрий так само з великим розгоном з'їздкав з гори. — Між Хоросницею а Мостисками особовий поїзд переїхав кільканайцятьлїтного хлопця і убив его на місци. Машинїста потягнено до одвічальности. — Пересувач ваґонів в Чорткові, Король, дістав ся під колеса ваґона, котрі переїхали его на смерть. — З Бурштина доносять: Михайло Иньков, 6-лїтний пастушок з Коняшках коло Бурштина хотів загріти ся і розложив огонь на поли. В наслїдок неосторожности заняло ся на нім одїнє і він в одній хвили станув в полуміни. Бідний хлопчина пустив ся криком до села, але ледви убіг кілька кроків, як упав вже па землю. Працюючі в поли люди вчули его крик, але заким прибігли до него, нещасливий вже нежив.

— Огнї. В ночи з дня 3 на 4 с. м. вибух огонь в мужескій школї в Турцї н. Стр. і до рана згоріла цїла школа. Займило ся від того, що затлїв ся бальок на стели від завішеної на нїм лямпи. Шкода єсть значна. — В Студїнцї коло Переворска вибух дня 9 с. м. огонь, котрий до чверть години знищив три загороди селяньскі. Небезпеч-

---

бачу, ти забув на всїй порядок... Ох, ох, нічого лиш гріх з вами міскими...

Коли Цїбукини женили ся, вишукувано для них як для богатих людий найкрасші суджені. Для Анисима найшла ся також хороша.

Він сам виглядав неінтересно і не хорошо; при слабій, нездоровій стати і малім рості мав повні, набряклі лиця, немов би їх надув; его очи не блищали і їх погляд був острий; руда борідка була рідка і коли він над чимсь думав, то звичайно брав до губи кінчик бороди та гриз его зубами; до того пив часто, що видко було по его лици і непевнім ході. Але коли ему сказано, що найдено вже для него суджену і то дуже хорошу, сказав:

— Ну і я не кривий. То треба признати, що наша родина, Цїбукини, всї хороші.

Зараз коло міста лежало село Торґуєво. Одну половину его прилучено недавно до міста, друга половина остала селом. В першій жила в однім домку вдова; они мали сестру, дуже бідну, денну зарібницю, а та сестра мала дочку Ліну, дівчину, що також працювала як поденна зарібниця. Про красоту Ліни говорено вже в Торґуєві, лише єї велика бідність віднихала від неї молодих людий. Говорено, що може який старший чоловік або вдовець оженить ся з нею мимо єї бідности, або „так“ возьме єї до себе і що тоді буде й для матери ліпше... Варвара чула від свах про Ліну і поїхала до Торґуєва.

Відтак в домі єї тїтки устроєно обзорини, як звичайно водить ся, з закуском і горівкою і Ліна явила ся в новій рожевій сукни, що умисно була ушита на то сьвято; ясночервона стяжка аж майже горіла в єї волосю. Она була суха, слабо розвинена і блїда, єї черти лиця були делїкатні і дрібні; сумовитий, боязливий усьміх не сходив з єї уст, а єї очи глядїли цїкаво і з довірєм, як очи дитини.

Була молода, майже ще дитина, з ледве слїдними грудьми, але могла віддавати ся, бо мала вже свої літа. Она була дійстно хороша і лиш одно могло у неї не подобати ся — єї великі мужескі руки, що як два великі ракові кліщі звисали по при тїло.

— Вправдї не має віна — але то нїчого — говорив старий до тїтки — для нашого сина Степана взяли ми також дївчину з бідної родини і не можемо єї тепер нахвалити ся. Чи то дома, чи в склепі — просто золоті руки.

Ліна стояла в дверях і немов би говорила: „Робіть зі мною, що хочете, я вам вірю“ — між тим як єї мати Прасковя сховала ся в кухни і не знала, що з собою робити з встидливости. Раз, ще як була молода, один купець, у котрого она мила підлогу, розгнївав ся на неї, став кричати і тупати ногами; она дуже налякала ся, не могла слова промовити і той страх не покинув єї душі цїле житє. Єї руки і ноги, єї лиця трясли ся безнастанно зі страху. Сидячи в кухни, прислухувала ся розмові гостий, заєдно хрестила ся, притискаючи пальцї до чола і глядїла на сьвятий образ. Анисим, легко підпитий, отвирав від часу до часу двері і говорив з удаваною свободою:

— Чого ви тут сидите, дорогі мамо? Нам прикро без вас.

А Прасковя, притискаючи руки до своїх сухих грудий, відповідала змішана:

— Прошу вас... Дуже вам дякую...

По обзоринах установлено день весїля. Анисим ходив тоді дома по комнатах і посвистував. Або нараз прийшла на него якась задума, він сидів непорушно і глядів в землю, немов би хотів єї своїм зором наскрізь прошибнути. Не виявляв нїякої радости з того, що женить ся і то вскорі женить ся, анї не мав охоти бачити суджену, він лиш посвистував. І видко було, що він лиш тому женить ся, що так хотїв отець і мачоха і що в селї був такий звичай: син женить ся, аби до хати прийшла робітниця. Коли від'їздив, не спішив ся і взагалі не поводив ся так, як при давнїйших гостинах, був дивно свобідний і говорив не то, що було треба.

В селї Шикалово жили дві сестри приналежні до одної секти; обі були кравчинями. У них замовлено всїлякі весїльні одяги і они часто приїзджали до проб та пили довго чай. Варвара одержала темну сукню з чорним мереживом, Аксиня ясно-зелену з жовтим передом і довгий хвостом. Коли кравчині були готові, заплатив їм Цїбукин не грішми, лише товаром зі свого склепу і они сумні відійшли з клунками, в котрих були сьвічки, пушки сардинок і инші річи зовсїм для них непридатні. Вийшовши з села на поле, посїдали на горбку і почали плакати.

Анисим приїхав три днї перед весїлєм одітий від стіп до голови в нове одїнє. Мав лискучі ґумові кальоші, на шиї замість краватки червоний шнурок з кульками; на плечах висїла на опашки загортка, також нова.

Перехрестивши ся з повагою перед образами, привитав ся з вітцем і дав ему десять срібних рублїв і десять пятьдесять копійок; Варварі дав також тілько, а Аксинї двайцять чверть рублївок. Цїла вага того дарунку лежала в тім, що всї гроші були новісенькі і аж блищали.

(Дальше буде).

вість була велика, бо при сильнім вітрі могло легко погоріти й ціле село.

— **Дрібні вісти.** На пошесть шкарлятини занедужало у Львові з днем 10 с. м. 10 осіб, подужело 12, умерла 1, позістало в лїченю 240 або о 3 менше як попереднього дня. — В Снятині з причини шкарлятини замкнено школи. — В Сяні між Перемишлем а Бишковичами знайдено тїло около 30-лїтної женщини, котрої нїхто не може розпізнати. — П. Юл. Ржендовский згубив вчера на ул. Паненьскій 120 К в двох банкнотах. — Торговельникови Вайцови втекла з міскої різницї сива ...івка. — Перед скарбківским будинком у Львові знайдено золотий дамский годинник з ланцушком.

— **Про печери в Кривчу** доносить „Руслан“: П. Клим Ґутковский, котрий відкрив ті печери, робить в них під сю пору фотоґрафічні знимки і розширює хідники, а також має надію пробити другий вхід до печер з противної сторони гори. Коли печери в Кривчу (лежать на громадскім ґрунті) станугь приступні для ширшого загалу, будуть представляти неоцінену вартість, більшу чим печери в Постойній (Країна). Во коли печерам в Постойній задля їх понурого вигляду, не може надати блеску і привітности навіть електричне осьвітлене, то печери в Кривчу в чистім, білім, або як кришталь прозорім вапняку виглядати-муть при електричнім сьвітлї чаруючо і стягати-муть тисячі туристів з цїлого сьвіта. — Начерк розгалуженя тих печер можна оглядати у виставовім вікнї „Сокільского Базару“ у Львові, де також виставлено гарні окази кристалїчного вапняка з тих печер.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** (Саля каси щадничої. Початок 7½ вечером. Абонамент на 6 вистав 12 К. Білєти продає „Народна Торговля“).

Ві второк 13 с. м. „Ревізор з Петербурга“ комедия в 5 діях М. Гоголя.

— Найблизшими новинами в репертуарі нашого театру будуть: „Арсен Яворенко“, драма в 5 діях Бориса Грінченка; „Чумаки“, комедия в 4 діях Карпенка Карого; „Хмара“, народний образ зі співами і танцями в 5 діях Суходольского; з перекладів: „Хвилї моря і любови“, траґедия Ґрільпарцера; „Над сили“, штука в 2 діях Бернзона; „Сьвято мира“ Гавптмана; „Ворог народа“ Ібзена; „Злодїй“ Бернштайна та весела штука в 4 діях: „20 днів цюпи“ Генекіна і Вебера. — З опер приготовляєть ся Чайковского „Евген Онєгін“. Оперету Штравса „Барон циганів“ дирекция виставить цїлком на ново після сценерії віденьского театру. Персонал театру числить 60 людий з верхом. В хорі виступає 30 осіб, число доси небувале.

— **Фальшивий алярм.** Оногди вечером заалярмовано львівску сторожу пожарну, що в костелї сьв. Марії Магдалини вибух огонь. Коли трен сторожі пожарної станув на місци, переконав ся, що був то лиш пустий алярм, котрий однак при більшім натовпі людий в костелї міг був викликати грізні наслїдки. Було то якраз підчас вечірні, коли якась женщина дістала атаку епілептичного і крикнувши страшенно, впала на землю. Підчас того крикнув хтось: „Горить!“ і зробив ся страшенний переполох; люди кинулись до дверий і стали глотити ся придушуючи одні других. Підчас того якийсь, кажуть, ученик побіг на недалеку технїку і звідтам заалярмував сторожу пожарну. Після иншої версиї переполох викликали злодїї, щоби тим лекше могли заглядати до чужих кишень.

Телеґрами.

Прага 12 жовтня. Намістник ґр. Куденгове приїхав тут з Відня.

Відень 12 жовтня. Відкрито тут нинї з'їзд австрийских адвокатів в присутности міністра справедливости др. Кляйна, котрий заповів, що в найблизшім часї дійдуть до залагодженя важні справи дотикаючі званя адвокатского.

Париж 12 жовтня. „Petit Parisien“ доносить, що француский посол в Білградї остерігав правительство, щоби не запускало ся в авантурну війну.

Константинополь 12 жовтня. Вчера відбули ся дальші демонстрациї Сербів, Чорногорців і Турків против Австро-Угорщини.

Константинополь 12 жовтня. Молодотурецка праса взиває Сербію, щоби уникала війну, котра була би для неї катастрофою.

Сараєво 12 жовтня. З многих місцевостий доносять о відбутих там маніфестациях, в котрих взяли участь також магометаньскі жителї. На многих приватних будинках повивішувано чорно-жовті хоругви. З многих місцевостий вислано телеґрами до цїсаря з подякою за прилучене.

Білград 12 жовтня. На засїданю скупштини міністер війни предложив жадане кредиту в квоті 16 мілїонів долярів на войскові збросня. — Передано комісиї. Відтак всіма голосами против голосу социялїста ухвалено резолюцию, в котрій скупштина похвалює дотеперішне становище правительства і заявляє іменем народу, що віддає своє майно і добро до розпорядимости правительства. Крім того ухвалено вислати телеґраму з желанями до чорногорскої скупштини, котра збирає ся нинї на надзвичайну сесию.

— **Оповіщене.** В відношеню до оповіщеня ц. к. краєвої Дирекциї скарбу у Львові з дня 12. вересня 1908, Ч. 92141/08 о виготовленю і предкладаню властям податковим I-ої інстанциї виказів Б. В. Ґ., до ужитку при вимірі податку особисто-доходового на р. 1909 подаєть ся сим додатково до відомости П. Т. властителів домів і льокаторів, що в виказах форм. Б. В. і Ґ. належить подати мешканців, взглядно членів родин, їх занятє і місце замешканя після стану з днем 5. падолиста 1908 р. і викази тоті предложити ц. к. Адміністрациї податків найдальше до 15. падолиста 1908.

Виказ Б. має бути виповнений через властителя дому винаймленого, — виказ В. через чиншівників — а виказ Ґ. через властителів домів невинаймлених. Ті самі викази довжні виготовити властителї готелїв і домів заїздних що до тих осіб, котрі довше як 3 місяці без перерви мешкають.

В який спосіб мають бути повисші викази виповнені, вказують докладно написи поодиноких рубрик і поясненя уміщені на 1 стороні дотичних рубрик.

Блянкети тих виказів видає протокол подавчий ц. к. Адміністрациї податків у Львові за зголошенєм ся інтересованих безплатно. — Ц. к. Адміністрация податків.

НАДІСЛАНЕ.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середно-европейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20, 12·00, 2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): **7·01, 11·40, 2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·20.
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, 9·10*.
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29, 11·43,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): **3·50.**
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): **6·20, 10·40, 2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·25*.
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: **7·30, 2·25,** 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): **6·40.**

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в неділї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в неділї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що неділї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в неділї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в неділї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).